

Ристо Попстојанов

Ти чекориш

осквернавена

и предадена

Во тебе

недотечени реки,

очи недоплакани,

таговни нишки на разбој

и чинар на среде градот

оставаат траги во

времето

како бразди од рало во земјата.

Не те плаши

тоа тебе

затоа што си

навикната на маки.

Знам го чекаш денот

кога ќе бидеш

повторно славна и

љубена

како што мајка го

љуби своето чедо.

Потсетник на тебе

е каменот што го земаме од тебе

и го носиме во тугина

затоа што љубов значиш.